

РЕШЕНИЕ

№ 7613

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

като разгледа дело номер **10838** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение № 20176054 от 24.08.2021 г. по НАХД № 3090/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № К-0043350/30.11.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите /КЗП/, с което на касатора, на осн. чл. 210а от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 68г, ал. 1, във вр. с чл. 68в от ЗЗП. Навежда твърдения, че решението на СРС е неправилно, поради противоречие с материалния закон и процесуалния закон. В съдебно заседание, представляван от адв. Х., моли да се постанови решение, с което да се отмени съдебния акт и вместо него се постанови друг, с който се отмени изцяло НП предмет на въззивната проверка. Алтернативно моли да се върне делото за разглеждане от друг състав на СРС. Моли да бъдат присъдени разноски.

Ответникът, не се представлява. В писмен отговор от юрк. Д., взима становище за неоснователност на жалбата. В молба от адв. К., моли се да се отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрк. възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА взема становище за

основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 20176054 от 24.08.2021 г. по НАХД № 3090/2021 г., СРС е потвърдил НП № К-0043350/30.11.2020 г., издадено от директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към ГД „КП“ при КЗП, с което на [фирма], на осн. чл. 210а от ЗЗП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да потвърди НП е установил, че то е издадено при съответствие с материалния закон и изложил подробни и съобразени с доказателствения материал правни изводи, които изцяло се споделят от касационната инстанция.

Неоснователни и неподкрепени с доказателства са доводите в касационната жалба, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Въззивният съд правилно е приел, че санкционираното юридическо лице е извършило нарушението описано в АУАН и НП. Правилно са обсъдени приложените по делото безпротиворечиви и кореспондиращи си писмени доказателства, от които безспорно се установява извършеното нарушение на чл. 68г, ал. 1, във вр. с чл. 68в от ЗЗП. Разпоредбата на чл. 68в от ЗЗП въвежда забрана на нелоялните търговски практики. Правилно е посочена и нормата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, която изрично предвижда, че търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. В тази връзка не се споделят доводите на касатора, че посочената за нарушена разпоредба на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП няма задължителен характер. Същата е обвързана с посочената норма на чл. 68в, която както бе посочено, има забранителен характер. Не се споделят и доводите на касатора, че за да е налице нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68в, вр. с чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, е необходимо да са налице кумулативно две съставомерни обстоятелства, визирани в чл. 68г, ал.1 от ЗЗП и §13, т. 25 от ДР на ЗЗП, а именно, че освен търговската практика да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност, същата кумулативно да променя или да е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, като "съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика. Преценката обаче за това, дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на забранена нелоялна търговска практика, следва да

се извършва за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата. Както правилно е посочил районният съд, в настоящия случай АНО е подкрепил с достатъчно факти и доказателства твърдяното нарушение на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност. Във всеки случай от подобен вид е необходимо да се отчита обстоятелството, че икономически и организационно средният потребител – физическо лице, не е равнопоставен и не разполага с възможности, аналогични на търговец с мащаб на дейността като санкционираното дружество. Разпоредбите на ЗЗП имат за цел да преодолеят тази неравнопоставеност и да гарантират закрила на потребителя въпреки съществуването ѝ в обективната действителност. Установените обстоятелства в настоящия случай безспорно установяват релевантното обстоятелство, че описаната практика на търговеца променя съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга – като се опитва да изтегли сума от платежните карти на потребителя преди да са изяснени с него всички факти и обстоятелства относно твърдяната щета и то след толкова дълъг период от датата на твърдяното осъществяване на щетата и при това без да е предоставена възможност за реално запознаване с доказателствата. От действията и изявленията на засегнатия потребител безпротиворечиво се установява, че в случая не е бил наясно в достатъчна степен с твърденията на дружеството, неговата вина за нанесената щета, както и за дължимата сума, което поведение на дружеството би довело до резултат, при който потребителят не би сключил договор, ако е бил наясно предварително с това поведение. Ето защо, несъмнено е налице нелоялна търговска практика, която правилно е санкционирана. В случая безспорно е установено, че е налице нелоялна търговска практика, която попада изцяло в хипотезата на чл. 68г, ал. 1, във вр. с чл. 68в от ЗЗП. Оттук следва законосъобразен извод, че касаторът е осъществил от състава на административно нарушение по чл. 68в от ЗЗП.

Наложената от АНО „имуществена санкция“ е към минималния размер, предвиден в санкционната норма на чл. 210а от ЗЗП за такъв вид нарушение. Като е взел предвид тежестта на нарушението и степента на вината на нарушителя, районният съд правилно е преценил, че е законосъобразно определена от АНО.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, и направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20176054 от 24.08.2021 г. по НАХД № 3090/2021 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Комисията за защита на потребителите - С., юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.